sportul Magazin

FILMUL — MIJLOC OPTIM DE EXPRIMARE A FRUMUSEȚII ȘI NOBLEȚII LUPTEI SPORTIVE

De vorbă cu NICOLAE PILLAT, secretar general al Comitetului internațional pentru difuzarea artei și literaturii prin cinematograf

„Sportul este artă ; poate chiar mai mult, pentru că el înfrumusețează, într-adevăr, viața omului, și, în același timp, îl ajută să-și desăvîrșească propria-i frumusețe, cea fizică și cea morală".

Cel ce ne vorbește cu o atît de tinerească fervoare despre sport a pășit pragul venerabilei vîrste de 70 de ani și militează de patru decenii pentru promovarea legăturilor culturale între popoare prin intermediul limbajului universal al filmului.

Insuflețit de concepții înaintate despre menirea filmului, Nicolae Pillat (frate al poetului Ion Pillat) a înființat, în 1930, Comitetul internațional pentru difuzarea artei și a literaturii prin cinematograf (CIDALC), ale cărui nobile țeluri au găsit o largă audiență la marile personalități culturale și politice ale vremii : Louis Lumière, John Galsworthy, H. G. Wells, Thomas Mann, Elena Văcărescu, Liviu Rebreanu, Nicolae Titulescu, Edouard Herriot și alții.

Actualmente, Nicolae Pillat este secretar general al comitetului internațional CIDALC și președintele comitetului național francez CIDALC. Cu prilejul vizitei făcute, zilele trecute, în țara noastră, d-sa a avut amabilitatea să ne acorde un interviu în legătură cu activitatea depusă de CIDALC în domeniul cu temă sportivă.

— Ce anume vă sensibilizează, în mod deosebit, la filmul sportiv ?

— Evident, poezia mișcării pe care doar cinematograful o poate reda într-un mod fidel și noblețea luptei de pe stadion. Este extraordinar să poți vedea cum luptă doi sportivi sau două echipe, cu înverșunare și, totodată cu o admirație reciprocă pentru efortul pe care-l depun.

— Credeți că în epoca noastră de vizibilă tendință spre sedentarism, spre confort și viață comodă, filmul documentar sportiv ar putea anihila sau diminua inerția care ne cuprinde ?

— Categoric, da ! Trebuie să arătăm însă oamenilor că mișcarea este o caracteristică fundamentală a vieții, că sportul ne este din ce în ce mai necesar, pe măsură ce binefacerile civilizației ne aduc tot mai multe înlesniri.

— Opinați, desigur, pentru o augmentare a producției de filme care să disemineze ideea necesității de a face sport.

— Este absolut necesar acest lucru. În Franța, de exemplu, s-au realizat pînă acum foarte puține documentare sportive. Faptul a fost sesizat și criticat. Poate că, de aci înainte, se va face mai mult.

— Cum apreciați activitatea din România în acest domeniu ?

— Știu că sînteți la primii pași, dar vă pot spune că i-ați făcut cu succes. Nu este o laudă de circumstanță fiindcă ați cules o serie de premii la festivalurile internaționale. Și, dacă nu mă înșel, începutul l-ați făcut în 1968, la festivalul organizat la Grenoble, sub egida CIDALC.

Într-o discuție avută cu prof. Em. Ghibu, vicepreședinte al C.N.E.F.S., mi-am exprimat părerea că ar fi oportună inițierea unui festival național al filmului documentar sportiv, și în România. Această acțiune va primi atît sprijinul comitetului național CIDALC care — mi s-a spus — va lua ființă curînd, cît și al comitetului nostru internațional.

— Ați cunoscut — presupunem — fie direct, fie indirect, prin intermediul filmului, mai toate disciplinele sportive. Care din ele vă plac mai mult ?

— V-o mărturisesc, fără nici o ezitare : cele pe care le-am practicat și eu. Adică patinajul, călăria, tenisul, scrima... La călărie am și cîștigat un concurs...

Pe fața interlocutorului nostru trece un zimbet de-o clipă. Și-i înțelegem, atunci, mai bine această statornică dragoste pentru sport.

Sebastian BONIFACIU

„FOTBAL"

Zeii dreptunghiului de iarbă și de risc se nasc, trăiesc și mor de-a lungul a 90 de minute. Rînd pe rînd, ca-ntr-un cadril, le sînt aruncate și schimbate cele mai ciudate și mai diferite epitete, rînd pe rînd sînt binecuvîntați și blestemați, adorați ca mari cîștigători de turniruri cu mingea și plasa porții, împroșcați cu invective dacă jocul lor și un destin meschin al paselor și șuturilor îi gonesc de pe gazon ca pe niște îngeri căzuți.

Fotbalul a devenit pretutindeni o obsesie. Mari scriitori ca H. de Montherlant, Graham Greene, Albert Camus, Eugen Barbu au alergat după capricioasa sferă de piele, sudoare și lacrimi ca după o inimă de fetișcană.

Ca toți fotbaliștii, ei au purtat uneori zale de aplauze, alteori cununa de spini a fluierăturilor.

Fotbalul e despotic, și din el curge o otravă dulce cum e cea a viciului. Am văzut oameni plecînd pentru un meci de fotbal de la înmormîntări, nunți sau botezuri, am văzut căsnicii fericite sau destrămate din cauza inițialelor unor cluburi diferite, am auzit cîntece și am citit cărți despre portari cu brațe de gutapercă și despre centri înaintași care fugeau 100 de metri cu mingea pe piept ca o amuletă. Unii au propus chiar să se acorde Premiul Nobel și pentru fotbal. Nu știu dacă se va întîmpla, dar știu că pe mulți nu i-ar mira... Există destui oameni al căror somn e tapisat cu faze de poartă, pentru care regele sporturilor rămîne prima și ultima dragoste. Cineva m-a întrebat ieri... „știai că Iulius Cezar a jucat fotbal?". I-am răspuns sincer : „Nu mă mir!"

Dan MUTAȘCU

CU IRINA NAGHI — CLIMOVSCHI DINCOLO DE SEMICERC

● O veste trăznet și dezmințirea ei ● „La Tg. Mureș a apărut un portar minune" ● La activ : peste 100 de selecționări, 3 titluri mondiale și 2 cupe europene ● Irina — record de longevitate

De la retragerea lui Voinescu și Redl, nici o altă despărțire de titanii arenelor n-a stîrnit, parcă, atîta tulburare, ca vestea ieșirii din arenă a Irinei Naghi-Climovschi. Pentru că Irina, ca și Voinescu și Redl, nu lăsa doar golul creat de lipsa unui foarte bun sportiv, ci și certitudinea — atît de amară pe moment — că personalitatea pe care a pus-o în lumină, timp de aproape două decenii, în arenă, nu-și va mai găsi seamăn.

Noroc că insidioasa știre — inserată în ziare în octombrie trecut — n-a primit confirmarea, lăsînd ca speranțele să înunde iarăși inimile celor care așteaptă cu interes ediția mondialelor din '71.

— Este, de altfel, ultima aminare pe care mi-o mai permit, anunță Irina luminînd, totodată lucrurile. **Simt că a venit timpul !**

Și, spunînd aceasta, amintește de uzura nervoasă — și de faptul că este un portar extrem de exigent cu sine și nu-și permite nici un fel de concesii, de facultate, de familie, de dorința de a avea un copil — cărora trebuie să le consacri timp, de oarecare oboseală, în sfîrșit, de vîrstă !

— Apropo ! Citi ani ne despart de vremea cînd s-a zvonit că în handbalul feminin a apărut un portar minune ?

— În primăvara asta, 18 ! Eram la Tîrgu Mureș, elevă a Școlii sportive. Mi se ceruse să renunț temporar la baschet ca să apăr buturile Progresului, din localitate. Am făcut cîteva partide excelente care au avut drept ecou imediata selecționare — decembrie '54 — și convertirea mea definitivă la handbal.

— Un record de longevitate, deci ! Îl mai apropie cineva ?

— N-am calculat. Știu, însă, că dintre colegele de promoție singura care a mai rămas în scenă e înepuizabila Antoaneta Oțelea. În lot am condus deja cinci generații, actuala reprezentativă cuprinzînd ultimul mohican dintr-a treia : Aneta Șramko și prima pionieră a celei de a cincea : Ibadula Nadire. Am trăit, deci, nenumărate despărțiri și-am salutat multiple promovări.

— Ai putea preciza elementul care a determinat nu numai constanța, ci și strălucirea pe care ai dovedit-o în formă pe parcursul atîtor ani ?

— La început am crezut că el rezidă în calitățile mele fizice foarte adecvate acestui post. M-am convins, apoi, că determinant este temperamentul, factor decisiv la portar, unde uzura este maximă. Eu am aparținut genului ponderat — asemănător lui Mișu Redl — care îmbină stăpînirea de sine cu luciditatea și care supune nervii, stimulînd doar nervul sportiv.

Aici, Irina mi-a fost „furată" antrenorii G. Zugrăvescu și P. Simion, solicitînd-o pentru o repriză în poartă. O repriză scurtă pentru că Irina e convalescentă încă după intervenția chirurgicală suportată în iarnă. Cînd mi-au redat-o, Irina suridea „Se pare că merge. De-ar ține în amîndouă meciurile !" — exclamă ea aducîndu-mă, totodată, în strictă actualitate — cele două partide cu echipa Uniunii Sovietice din preliminariile actualului C.M., programate la 20 și 27 aprilie la Baku și Cluj.

— Ce „negativ" ne putem „permite" la Baku pe care am putea, apoi, să-l recuperăm acasă ?

— Echipa se remontează greu. Mi-e frică de orice diferență, oricît ar fi ea de mică deși, pentru retur, avem avantajul psihic că jucăm la Cluj. E un oraș care știe să te poarte spre victorie. Aici am făcut cele mai bune partide din cariera mea. Lui îi datorez, de altfel, și cea mai emoționantă amintire : sărbătorirea pe care mi-a făcut-o în '69, cînd am atins cel de al 100-lea meci internațional.

Seara, în drum spre Napoca, răscolită de cîntarea legănată a Someșului, vajnica apărătoare a naționalei devine feminină și-și recheamă, din amintiri, frumoasa vîrstă de 17 ani :

— De Cluj nu mă leagă doar amintiri sportive. Aici am și cunoscuți...

Și, îmbiată de decorul feeric, reamintește fiorii primei stringeri de mînă :

— Deși îmi cerea ca o dată cu verigheta să mă retrag din arenă, eram aproape gata să mă stabilesc la Cluj dacă altceva mai presus de voința mea, nu-mi interzicea să rămîn — își amintește ea căutînd, totodată, să definească forța care a zmuls-o.

Era un glas ascuns care-o avertiza că are de îndeplinit un destin, destin care — peste timp — avea să se concretizeze în două Cupe europene și trei titluri mondiale.

Un destin care nici astăzi nu este încheiat, el urmînd să-și poarte eroina și prin încercările dramatice ale celui de al cincilea campionat mondial.

O va conduce el pînă în Olanda, la actul final ?

Îi va rezerva el, oare, satisfacțiile ediției disputate în '60, în aceeași țară ?

Astea sînt, de altfel și întrebările care fac din nopțile Irinei ceasuri de veghe.

Nușa DEMIAN

TOTUL PENTRU... RUGBY !

Știați că în Franța sînt 1 500 de echipe școlare de rugby ? Inițierea în acest sport începe din clasa I și durează pînă ce elevul ajunge în clasa a IV-a. De aici, începe activitatea competițională, cu echipe de minimi, cadeți și juniori.

În același timp, s-a început o campanie pentru amenajarea unor noi terenuri pentru școlari.

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM...

Dacă mai era nevoie de o nouă dovadă că iubitorii fotbalului „devorează" tot ce balonul rotund le scoate în cale, am avut-o recent, primind scrisoarea pensionarului Constantin Prelipceanu, din București. Iată ce ne scrie dînsul : *„Deși nu o dată am avut păreri contrarii față de cele ale semnatarilor cronicilor de fotbal, — de gustibus... — nu m-am adresat dv. De această dată, însă, citind în ziarul SPORTUL „cartea de vizită" a antrenorilor primei divizii, ce urmărea — presupun — o prezentare cît mai exactă a activității acestora, m-a mirat inconsistența datelor culese referitoare la antrenorul feroviarilor bucureșteni, Marin Bărbulescu. Eu personal îmi amintesc a-l fi văzut jucînd prin anii 1941—1942 în echipa Rapid, ce-i drept în anii debutului său. L-am pierdut, apoi, în viltoarea acelei perioade. Dar aceasta nu înseamnă că M. Bărbulescu n-a fost jucător divizionar și că a activat numai în categorii inferioare, așa cum se afirma în tabelul publicat. Sînt convins că verificînd în presa vremii, veți găsi confirmarea celor sesizate de mine".*

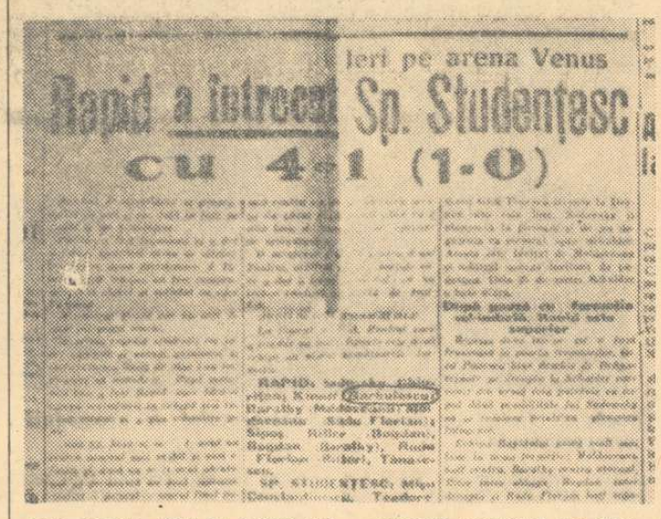

Iată-ne, deci, pe urma sesizării, răsfoind colecția *„Gazetei sporturilor"*. Nr. 383 din 1941 consemnează în pag. a IV-a meciul Rapid — Sportul studențesc, încheiat cu victoria netă (4—1) a giuleștenilor. Și în formația acestora, alături de cunoscuții fotbaliști, Ghiurițan, Moldoveanu, Baratki, Sipoș, Ritter, Tănăsescu, apare jucătorul Bărbulescu. Aveam să aflăm, ulterior, că acesta a constituit debutul tînărului de 17 ani care, printr-o interesantă coincidență a avut printre adversarii de atunci pe Duce Coe, tatăl elevului său de azi, Dan Coe. Și colecția acestei gazete din perioada 1941—1942 ne-a relevat și alte prezențe ale tînărului Bărbulescu în prima echipă a Rapidului, cum ar fi în meciurile susținute cu Unirea Tricolor, Juventus, C.F.R. Tr. Severin, în partida internațională cu S.K. Bratislava.

Quod erat demonstrandum !

P. Sl.

În curînd pe ecrane
PRINTRE COLINELE VERZI
un film de
NICOLAE BREBAN

„RÎNDUNELELE ȘI-AU LUAT ZBORUL"

Pe marginea expoziției lui Ion Mihăică

I. Mihăică — autorul expoziției de fotografii pe temă sportivă deschisă luni în holul redacției ziarului „Informația Bucureștiului" — demonstrează pe un spațiu restrins, într-o formulă anume („Cu ginde et „Simfonia fantastică". Ion Mihăică știe să aleagă, să surprindă de pe stadioane ceea ce poate emționa din nou, refuzînd banalul, meșteșugul de rînd, deschizînd porțile artei autentice. Ceea ce ne prezintă Mihăică, nu este numai reproducere, supusă liniștit înțelegerii, rațiunii, cu scopul de a provoca doar amintiri de prin săli și stadioane, ci este, altceva — cum ar zice el — ceva înzestrat cu putere de a te reține să-i privești culoarea, contrastul, unghiul, dimensiunea, perspectiva, succesiunea din cronică. Ceea ce arată Mihăică este artă, este capătul de drum al unei evoluții interioare de mai bine de 20 de ani. Expoziția de astăzi nu face decît s-o confirme pe prima, din 1966, avînd însă noi valențe.

Priviți fotografia care însoțește aceste rînduri. Vi se pare exagerat titlul „Rîndunelele și-au luat zborul"?

N. POSTOLACHE

ADEVĂRURI

● Dacă nu alergi cît timp ești sănătos, va trebui să alergi cînd te vei îmbolnăvi.
HORAȚIU

● Chiar și cel ce vînează elefanți, tot împușcă o dată și o musculiță.
S. J. LEC

● Munții sînt meșteri mulți care produc elevi tăcuți.
GOETHE

● Tenisul — un dans trist în așteptarea cealului.
JEAN GIRAUDOUX

● Boxul e singura dintre înfruntările umane, unde loviturile neloiale și cunoscute sub numele de „sub centură" sînt sancționate prin descalificarea vinovatului.
AL. MIRODAN

ÎN 4 RÎNDURI

Victoria Progresului a adus pe rapidiști în fruntea clasamentului.

Aduce uneori succesul
Urmări ce nici nu bănuiești.
Cîștigă pe teren Progresul
Și veselia-i... în Giulești.

V. D. POPA

ÎN BĂNCI, VIITORII „CAVALERI AI FLUIERULUI"

Amfiteatrul nr. 3 al Facultății de drept din Capitală. Nu găsim — și asta cu greutate ! — decît un loc în... picioare, deși nu ne aflăm în sesiune de examene. În schimb, s-a deschis aici un curs de arbitri de fotbal, care își are și el „studenții" lui, nu mai puțin numeroși. Am spune, dimpotrivă. În bănci au luat loc 214 cursanți. Și, printre ei — am numărat bine — 23 de descendente ale Evei, animate și ele de dorința de a apare pe terenurile noastre de fotbal și de a împărți dreptatea, cu toate riscurile !

Poate că, în ultimul timp, unele evenimente ar fi trebuit să le dea de gîndit, la urma urmei să-i facă să se oprească chiar din drum, speriați de perspectiva de a călca pe urmele lui Ritter sau ale lui Limona, cetățeni respectați din multe puncte de vedere, dar priviți acum pieziș din cauza unor lovituri de la 11 metri, reclamate categoric de unii și contestate tot atît de categoric de alții (ca toate penalty-urile !).

Profităm de o scurtă pauză, pentru a schimba cîteva cuvinte cu cîțiva cursanți, aleși la întîmplare. Și iată-ne, notînd în carnetul nostru de însemnări numele **Alexandrei Marconi-Ionescu.** Aveam să aflăm apoi că este căsătorită (soțul este aviator) și că se ocupă cu multă pasiune de educarea băiatului ei, Alexandru, în etate de 13 ani, misiunea fiindu-i ușurată și de faptul că și dincolo de zidurile casei, face același lucru, ca educatoare la o școală. Fotbalul este marea ei pasiune. Sîmbăta trecută s-a întors plouată pînă la piele de la Stadionul Republicii, dar a avut satisfacția că echipa ei favorită, Steaua, jucase bine și fusese foarte aproape de a realiza o victorie asupra Rapidului.

— Un viitor arbitru presupune un actual spectator obiectiv. Este cazul dv.?

— Nu sînt de loc obiectivă. Și nici nu există un asemenea spectator, la fotbal. Pasiunea pentru arbitraj poate însă învinge pasiunea pentru o echipă sau alta. Deocamdată, mă comport și eu ca orice spectator : nu văd decît greșelile echipei adverse și protestez împotriva deciziilor arbitrilor dacă nu concordă cu dorințele mele. Știu, deci, ce mă... așteaptă. Dar, va fi ca și acum : unii cu protestele, și alții cu... deciziile !

Dar, să facem cunoștință și cu alți cursanți. Mingea de fotbal nu numai că n-a băgat zîzanie în căsnicia doctorilor **Maria și Mihai Constantineseu,** dar i-a unit și mai mult. Atît doctorița de la spitalul „Colțea", cît și medicul de la spitalul „Cantacuzino" învață pentru a-și lua carnetul de arbitru de fotbal. Un exemplu identic îl oferă soților **Elena** și **Constantin Loghin.** Printre cursanți l-am întîlnit și pe jurisconsultul **Alexandru Limona,** fratele cunoscutului arbitru, familia înțelegînd astfel să se afirme atît calitativ, cît și... cantitativ. Dar să nu uităm să vă vorbim și despre cea mai tînără candidată. Ea n-are nici... 17 ani (îi împlinește la 17 iunie), se numește **Gabriela Calomfirescu** (sau invers, dacă o luăm după catalog) și este elevă în clasa a X-a la Liceul „Ion Creangă".

Ne oprim aici. Nici nu este necesar un comentariu în plus, pentru a marca succesul acestei acțiuni întreprinse de Secția de fotbal a CMEFS București, prin șeful secției de fotbal **Traian Tomescu.** Nu ne rămîne decît să urăm succes lectorilor **Emil Kroner, Alexandru Costeanu, George N. Gherghe, Victor Pădureanu, Constantin Bărbulescu, Gheorghe Limona, Gheorghe Dulea, Chiriac Manusaride, Victor Purcărete** și bineînțeles, celor 214 elevi din București.

Jack BERARIU

RĂSPUNDE Ion Fostaș

MOISE MARIN, REȘIȚA. Sper ca răspunsul meu să pună capăt disputei pe care o aveți cu fratele dv: Steaua a cîștigat de 7 ori campionatul țării, la fotbal,

U.T.A. de 6 ori, iar Rapidul o singură dată — ediția 1966—67. Cînd a fost vorba, însă, de locul II, nimeni nu i-a putut întrece pe giuleșteni : de 10 ori s-au găsit în această situație !

MIRCEA GRECESCU, BUCUREȘTI. Dinamo București — Steagul roșu : 10—1, pe stadionul „23 August" din București, în returul campionatului 1964—65. Poarta echipei brașovene a fost apărată atunci de Adamache. Chiar dacă, în locul acestuia, în poartă ar fi jucat Ghiță, cum cred prietenii dv., ar fi fost vorba de alt Ghiță, decît portarul lui Sport Club Bacău, și anume de actualul arbitru divizionar, care a apărat în urmă cu ani poarta Steagului roșu.

V. ȚEPELUȘ, BUCUREȘTI. În esență, în cele 7 epigrame pe care mi le-ați trimis, ca replică la catrenul meu de săptămîna trecută, susțineți că nu vă este teamă de coșul redacțional, mai ales că și acesta, **„pînă la urmă, tot se strică".**

Ce-aș putea răspunde ?
Bietul coș ! Dacă-ntr-o zi,
S-o-ntîmpla să nu mai țină,
Tot umplîndu-l cu hîrtii,
Dumneata vei fi de vină !

GHEORGHE și ILIE CÎRPEAN, SATUL PADINA. U.T.A. : Arad, strada Poetului nr. 1. Scrieți-le după o victorie, ca să aveți o cît de mică șansă să primiți răspuns !

MARIAN CAZACU, TITU. Dobrin împlinește 24 de ani, la 26 august. El nu avea încă 15 ani, în 1962, cînd și-a făcut intrarea pe porțile diviziei A, în meciul cu Universitatea Cluj. Cazul este unic în fotbalul nostru. Și, poate, nu numai al nostru !

NICOLAE MORAR, COMUNA ERIU SÎNCRAI. **„Pentru ca să devin comentator de fotbal, la radio sau la televiziune, ce școală ar trebui să urmez, după absolvirea celor opt clase ? Dar pentru a deveni corespondent principal la ziarul „Sportul" ?** Este adevărat că trăim în secolul vitezei, dar e prea devreme, totuși, pentru asemenea obiective. Reveniți după absolvirea celor 8 clase, dacă n-aveți răbdare pînă ce terminați liceul.

NECULAI ZAHARIA, COMUNA PARAVA. Este așa cum spuneți dv : accidentat la umăr, Beckenbauer a luptat pînă în ultima clipă, în cele 120 de minute de joc ale dramaticei semifinale dintre Italia și R.F. a Germaniei, de la C.M. din Mexic.

ANTON KATONA, BOCȘA. Meciurile de tenis pe gazon sînt specifice țărilor anglo-saxone. Dar, în timp ce în Anglia și Australia se joacă numai pe astfel de terenuri, în S.U.A., de exemplu, există o mare varietate de terenuri, începînd de la zgură pînă la... ciment. La noi nu s-a disputat niciodată un meci de tenis pe gazon.

ȘTEFAN BELCEA, RÎMNICU VÎLCEA. Fotbalistul C. Dinu (Dinamo) n-a jucat niciodată la F.C. Argeș. El a venit în București, de la Metalul Tîrgoviște.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de campionatul feminin de fotbal, pe care Consiliul municipal București pentru educație fizică și sport intenționează să-l organizeze la toamnă. Un catren pentru jucătoare :

Din tribune și peluze,
În ceea ce vă privește,
Nimeni n-are să v-acuze,
Că jucați prea... bărbătește !

ilustrații : N. CLAUDIU